

Anonymiseret version

Oversættelse

C-78/22 – 1

Sag C-78/22

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

7. februar 2022

Forelæggende ret:

Vrchní soud v Praze (Den Tjekkiske Republik)

Afgørelse af:

24. januar 2022

Sagsøger:

ALD Automotive s.r.o.

Modparten (sagsøgte i sagen i retten i første instans):

DY, kurator for skyldneren GEDEM-STAV a.s.

VRCHNÍ SOUD V PRAZE

(appeldomstolen i Prag)

[udelades] Den Tjekkiske Republik

[Udelades]

[nationale proceduremæssige spørgsmål]

Parter i hovedsagen

Sagsøger:

ALD Automotive s.r.o., [udelades]

[udelades] Prag 10

Den Tjekkiske Republik

[udelades]

DA

Sagsøgte: **DY**, [udelades]
[udelades] Nový Jičín
Den Tjekkiske Republik
[udelades]
[udelades]
kurator for skyldneren GEDEM-STAV a.s.,
[udelades]
[udelades] Pardubice
Den Tjekkiske Republik

Hovedsagens genstand og de faktiske omstændigheder af relevans for sagens afgørelse

- 1 Sagsøgeren indgik med selskabet GEDEM-STAV (herefter »skyldneren«) lejekontrakter vedrørende løsøre (herefter »kontrakt 1 til 5«) [udelades], som også omfattede sagsøgerens Všeobecné smluvní podmínky operativního leasingu (almindelige kontraktvilkår for operationel leasing, herefter »de almindelige kontraktvilkår«).
- 2 I henhold til artikel 4.1.4 i de almindelige kontraktvilkår skulle sagsøgeren udstede separate fakturaer til skyldneren, der dækkede rater i henhold til kontrakt 1 til 5, mens skyldneren i henhold til artikel 4.1.1 i de almindelige kontraktvilkår var forpligtet til rettidigt at betale alle forfaldne rater med det aftalte beløb.
- 3 Sagsøgeren har til skyldneren udstedt følgende fakturaer, der dækker lejen i henhold til kontrakt 1 til 5:
 - [1] faktura nr. 005-09316/16 af 27. april 2016 af et beløb på 1 762,60 tjekkiske kroner (CZK), der forfalder til betaling den 14. maj 2016, og som udgør lejen fra den 27. april 2016 til udgangen af den pågældende kalendermåned i henhold til kontrakt 4,
 - [2] faktura nr. 005-09317/16 af 27. april 2016 af et beløb på 1 762,60 CZK, der forfalder til betaling den 14. maj 2016, og som udgør lejen fra den 27. april 2016 til udgangen af den pågældende kalendermåned i henhold til kontrakt 5,
 - [3] faktura nr. 005-09400/16 af 2. maj 2016 af et beløb på 5361,50 CZK, der forfalder til betaling den 19. maj 2016, og som udgør lejen fra den 2. maj 2016 til udgangen af den pågældende kalendermåned i henhold til kontrakt 1,
 - [4] faktura nr. 005-09401/16 af 2. maj 2016 af et beløb på 5 361,50 CZK, der forfalder til betaling den 19. maj 2016, og som udgør lejen fra 2. maj 2016 til udgangen af den pågældende kalendermåned i henhold til kontrakt 2,
 - [5] faktura nr. 005-09402/16 af 2. maj 2016 af et beløb på 5 361,50 CZK, der forfalder til betaling den 19. maj 2016, og som udgør lejen fra 2. maj 2016 til udgangen af den pågældende kalendermåned i henhold til kontrakt 3,

[6] faktura nr. 005-10178/16 af 1. maj 2016 af et beløb på 26 426,60 CZK, der forfalder til betaling den 18. maj 2016, og som udgør lejen for maj 2016 i henhold til kontrakt 4 og 5,

[7] faktura nr. 005-12822/16 af 1. juni 2016 af et beløb på 42 943,40 CZK, der forfalder til betaling den 18. juni 2016, og som udgør lejen for juni 2016 i henhold til kontrakt 1 til 5,

[8] faktura nr. 005-15548/16 af 1. juli 2016 af et beløb på 42 943,40 CZK, der forfalder til betaling den 27. juli 2016, og som udgør lejen for juli 2016 i henhold til kontrakt 1 til 5,

[9] faktura nr. 005-18257/16 af 1. august 2016 af et beløb på 42 943,40 CZK, der forfalder til betaling den 18. august 2016, og som udgør lejen for august 2016 i henhold til kontrakt 1 til 5.

[10] faktura nr. 005-21034/16 af 1. september 2016 på 31 932,20 CZK, der forfalder til betaling den 19. september 2016, og som udgør lejen for september 2016 i henhold til kontrakt 1, 4 og 5,

(herefter »fakturaerne«). Skyldneren har ikke betalt de skyldige beløb, der fremgår af fakturaerne.

- 4 På grund af en insolvensbegæring indgivet mod skyldneren af en kreditor til Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (den regionale ret i Hradec Králové – afdeling i Pardubice, Den Tjekkiske Republik, herefter »skifteretten«), blev der den 27. juli 2016 indledt insolvensbehandling mod skyldneren, hvori skifteretten ved afgørelse af 12. april 2017 fastslog, at skyldneren var betalingsudygtig, erklærede skyldneren konkurs og udpegede sagsøgte som kurator for konkursboet (herefter »kurator«).
- 5 Sagsøgeren anmeldte sin fordring [udelades] (herefter »anmeldelsen«), hvori hun blandt andet gjorde krav på [udelades] delfordringer på 249 036,42 CZK, herefter også benævnt »fordring 1« i henhold til kontrakterne. Fordring 1 omfatter en hovedstol på 206 799,13 CZK for ubetalt leje, lovbestemte morarenter på 12 237,29 CZK og inddrivelsesomkostninger på 30 000 CZK, hvilket svarer til 1 200 CZK for hver forfalden lejebetaling i henhold til kontrakt 1 til 5 (i alt 25 betalinger), fastsat i overensstemmelse med § 3 i nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právnické osoby jmenovaného soudem a upravují některé otázky Obchodního věstníku, veřejných rejstříků právnických a fyzických osob a evidence svěčenských fondů a evidence údajů o skutečných majitelích (Regeringsdekret nr. 351/2013 om fastsættelse af morarenter og inddrivelse af gæld, der fastsætter vederlaget for likvidatorerne og medlemmerne af den juridiske persons administrationsorgan udpeget af retten, og som præciserer visse spørgsmål om det officielle tidende for civil- og handelsretlige meddelelser og de offentlige registre

over juridiske og fysiske personer, trustfonde og oplysninger vedrørende det reelle ejerskab, herefter »dekretet«).

- 6 Ved et særligt retsmøde om prøvelse af fordringerne, der fandt sted i skifteretten den 30. oktober 2017, anfægtede sagsøgte blandt andet fordring 1 på grund af dets størrelse på 30 000 CZK, hvilket indikerer, at omkostningerne i forbindelse med opkrævning af lejetilgodehavender kun kunne komme i betragtning, hvis de var lovligt tilkendt.
- 7 Sagsøgeren fremsatte, inden for fristen, indsigelse til skifteretten med påstand om at tage de anfægtede krav til følge, herunder den anfægtede del af fordring 1, og sagsøgeren henviste som støtte herfor til § 513 zákon č. 89/2012 Sb., Občanský zákoník (lov nr. 89/2012 civillovbogen), herefter »den tjekkiske civillovbog«, og til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/7/EU af 16. februar 2011 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner (herefter »direktivet«). [udelades] [yderligere oplysninger om insolvensbehandlingen].
- 8 Skifteretten antog ved dom af 28. maj 2018 [udelades] med hensyn til fordring 1 på den ene side, at omkostningerne ved inddrivelse af fordringerne var berettigede for så vidt angår på 6 000 CZK (punkt 1 i domskonklusionen), og afviste på den anden side fordring 1 med hensyn til omkostningerne ved inddrivelse af fordringer på 24 000 CZK (punkt 2 i domskonklusionen). I begrundelsen for sin dom anførte (i det væsentlige) skifteretten, at et krav om erstatning for omkostninger i henhold til dekretets § 3 opstår, hvis kreditor tager skridt over for skyldneren med henblik på at inddrive fordringen; i den foreliggende sag kan (alene) anmeldelsen betragtes som en sådan aktivitet. Skifteretten lagde vægt på, at udtrykket »hver fremsat fordring« i dekretets § 3, skal forstås som en fordring med et selvstændigt retsgrundlag. Da sagsøgeren havde fremsat krav i henhold til de fem kontrakter, burde sagsøgeren have tilkendt erstatning for omkostningerne i forbindelse med inddrivelsen af hvert krav på 5 x 1 200 CZK, dvs. 6 000 CZK, og resten af sagsøgerens krav burde forkastes.
- 9 Sagsøgeren appellerede denne dom for så vidt angår punkt 2 i domskonklusionen (og punkt 3 om sagsomkostningerne) og anmodede Vrchní soud v Praze (appeldomstolen i Prag), herefter »appelretten« eller »den forelæggende ret«, om ændring af dommen ved at fastsætte størrelsen af den anfægtede del af omkostningerne ved inddrivelsen af fordring 1 med hensyn til hovedstolen ud over det, der blev taget til følge i punkt 1, i dommens konklusion (24 000 CZK), og om at pålægge sagsøgte at betale sagsøgeren sagsomkostningerne, eventuelt at appelretten ophæver den anfægtede del af dommen og henviser sagen til retten i første instans til fornyet behandling. Forenklet gjorde sagsøgeren især gældende, at:

[1] Inden for rammerne af kontrakt 1 til 5, indgået i henhold til § 1723, i den tjekkiske civillovbog, udstedte fordringshaveren særskilte fakturaer til skyldneren for individuelle rater i henhold til artikel 4.1.4, i de almindelige kontraktvilkår, og disse fakturaer skal ifølge Nejvyšší souds (øverste domstol, Den Tjekkiske

Republik) afgørelse af 19. september 2011, sagsnummer Cdo 4936/2010, behandles som en anmodning om betaling af det skyldige beløb eller som en metode til at identificere et krav, der følger af et kontraktforhold, og måden, hvorpå gælden skal betales.

[2] Skyldnerens forsinkelse med betalingen er forbundet med udstedelsen af 25 konkrete fakturaer, hvilket skal anses for grundlaget for kravet om betaling af de afholdte omkostninger ved inddrivelse af lejetilgodehavender i henhold til kontrakt 1 til 5.

[3] Nationale domstole er forpligtede til at overholde EU-retten og er derfor bundet af blandt andet direktivets artikel 2, stk. 4, og artikel 3, stk. 1.

- 10 Ved dom af 4. december 2019 [udelades] stadfæstede Vrchní soud v Praze (appeldomstolen i Prag) som appelret dommen fra Krajský soud v Hradec Králové – pobočka v Pardubice (den regionale ret i Hradec Králové – afdelingen i Pardubice) af 28. maj 2018, [udelades] i domskonklusionens punkt 2 og 3 [udelades] og fastslog, at ingen af parterne var berettigede til godtgørelse af omkostningerne ved appelsagen [udelades]. I motiverne til sin dom tilsluttede den forelæggende sig førsteinstansrettens fortolkning af begrebet »hver inddrevet fordring» i dekretets § 3, anlagt af førsteinstansretten i forbindelse med de individuelle kontrakter (kontrakt 1 til 5) og var ikke enig i sagsøgerens synspunkt om, at fortolkningen af dette begreb skal være per faktura. Retten udtalte, at den konklusion, som retten i første instans nåede frem til, er i overensstemmelse med direktivets artikel 2, stk. 4, og sidestillede begrebet »skyldig betaling« med begrebet »tilgodehavende«, som efter omstændighederne i den foreliggende sag anvendes på en sådan måde, at fordringshaveren har krav på i alt fem skyldige beløb af skyldneren i henhold til kontrakt 1 til 5, uanset den månedlige fakturering af individuelle rater af lejen.
- 11 [Udelades] [oplysninger om proceduren vedrørende forfatningsklagen indbragt af sagsøgeren til Ústavní soud (forfatningsdomstol, Den Tjekkiske Republik)]
- 12 [Udelades] [Ústavní soud (forfatningsdomstol) udtalte, at Vrchní soud v Praze (appeldomstolen i Prag) havde krænket sagsøgerens forfatningssikrede ret til adgang til en domstol ved ikke at forelægge et præjudicielt spørgsmål for Domstolen].

Relevante retsfor skrifter

EU-retten

- 13 Artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (herefter »TEUF«) bestemmer, at:
- »Den Europæiske Unions Domstol har kompetence til at afgøre præjudicielle spørgsmål:

- a) om fortolkningen af traktaterne
- b) om gyldigheden og fortolkningen af retsakter udstedt af Unionens institutioner, organer, kontorer eller agenturer.

[...]

Såfremt et sådant spørgsmål rejses under en retssag ved en national ret, hvis afgørelser ifølge de nationale retsregler ikke kan appelleres, er retten pligtig at indbringe sagen for Domstolen«.

- 14 Direktivets 2., 3., 8., 9., 12., 18., 19. og 22. betragtning lyder som følgende:

»(2) De fleste varer og tjenesteydelser i det indre marked leveres af økonomiske aktører til andre økonomiske aktører og til offentlige myndigheder på baggrund af udskudt betaling, hvor leverandøren giver sin kunde en tidsfrist, som er aftalt mellem parterne, angivet på leverandørens faktura eller bestemt ved lov, inden for hvilken fakturaen skal betales.

(3) Mange betalinger i handelstransaktioner mellem økonomiske aktører eller mellem økonomiske aktører og offentlige myndigheder sker senere end aftalt i kontrakten eller er fastlagt i de almindelige forretningsbetingelser. Selv om varerne er leveret, eller tjenesteydelserne er udført, betales de tilhørende fakturaer længe efter fristen. Forsinket betaling påvirker virksomhedernes likviditet negativt og besværliggør deres finansielle forvaltning. Den påvirker også deres konkurrenceevne og rentabilitet, hvis kreditoren er nødt til at skaffe ekstern finansiering på grund af den forsinkede betaling. Risikoen for sådanne negative virkninger øges betydeligt i perioder med økonomisk afmatning, når det er vanskeligere at opnå finansiering.

(8) Dette direktivs anvendelsesområde bør begrænses til betalinger, der sker som vederlag for handelstransaktioner. Dette direktiv bør ikke regulere transaktioner med forbrugere, renter i forbindelse med andre betalinger, f.eks. betalinger i henhold til lovgivningen om checks og vekslers, eller betalinger som kompensation for skade, herunder betalinger fra forsikringselskaber. Medlemsstaterne bør endvidere have mulighed for at udelade gæld, der er genstand for insolvensbehandling, herunder procedurer med sigte på gældsoplægning.

(9) Dette direktiv bør indeholde bestemmelser om alle handelstransaktioner mellem virksomheder, uanset om de er private eller offentlige, og mellem virksomheder og offentlige myndigheder foretager et stort antal betalinger til virksomheder. Direktivet skal derfor også indeholde bestemmelser om alle handelstransaktioner mellem hovedentreprenører og deres leverandører og underleverandører.

(12) Forsinket betaling udgør et kontraktbrud, som er blevet finansielt tiltrækkende for skyldnere i de fleste medlemsstater som følge af lave morarenter eller ingen opkrævning af morarenter og/eller langsomme inddrivelsesprocedurer.

En afgørende ændring i retning af en kultur med hurtig betaling, herunder at udelukkelse af retten til morarenter altid bør betragtes som et klart urimeligt kontraktvilkår eller en klart urimelig handelspraksis, er nødvendig for at vende denne tendens og modvirke forsinket betaling. En sådan ændring bør desuden omfatte indførelsen af særlige bestemmelser om betalingsfrister og om kompensation til kreditorer for påløbne omkostninger, samt bl.a. udelukkelse af retten til kompensation for inddrivelsesomkostninger bør betragtes som klart urimelig.

(18) Fakturaer udløser betalingsanmodninger og er vigtige dokumenter i kæden af transaktioner vedrørende levering af varer og tjenesteydelser, bl.a. for fastsættelse af betalingsfrister. Med henblik på dette direktiv bør medlemsstaterne fremme ordninger, der giver retssikkerhed med hensyn til den præcise dato for debitorernes modtagelse af fakturaen, også på området for e-fakturering, hvor modtagelsen af fakturaer kan generere elektroniske beviser, og som er delvist reguleret af bestemmelserne om fakturering i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem.

(19) Rimelig kompensation til kreditorer for de inddrivelsesomkostninger, der er påløbet på grund af forsinket betaling, er nødvendig for at modvirke forsinket betaling. Inddrivelsesomkostninger bør også omfatte inddrivelse af administrative omkostninger og kompensation for interne omkostninger, som er påløbet på grund af forsinket betaling, for hvilke dette direktiv bør fastsætte et fast minimumsbeløb, som kan kumuleres med morarenter. Kompensation i form af et fast beløb bør sigte mod at begrænse de administrative og interne omkostninger i forbindelse med inddrivelsen. Kompensation for omkostningerne ved inddrivelse bør fastsættes med forbehold af de nationale bestemmelser, hvorefter en national ret kan tilkende kreditor kompensation for yderligere lidt skade i forbindelse med skyldners forsinkede betaling.

(22) Dette direktiv bør ikke forhindre ratebetalinger eller afdragsbetalinger. Hver rate eller hvert afdrag bør dog betales i overensstemmelse med de aftalte betingelser og bør være underlagt de bestemmelser om forsinket betaling, der er fastsat i dette direktiv«.

15 Direktivets artikel 1 bestemmer, at:

»1. Formålet med dette direktiv er at bekæmpe forsinket betaling i handelstransaktioner med henblik på at sikre et velfungerende indre marked og derved fremme virksomhedernes, herunder navnlig de små og mellemstore virksomheders, konkurrenceevne.

2. Dette direktiv finder anvendelse på alle betalinger, der foretages som vederlag for handelstransaktioner.

3. Medlemsstaterne kan udelukke gæld, der er genstand for insolvensbehandling, der er indledt mod en skyldner, herunder procedurer med sigte på gældsoplægning«.

16 Direktivets artikel 2, nr. 1, 3, 4 og 5, bestemmer, at følgende definitioner skal gælde for dets formål:

»1) »handelstransaktioner«: forretningsmæssige transaktioner mellem virksomheder eller mellem virksomheder og offentlige myndigheder, som indebærer levering af varer eller tjenester mod vederlag;

3) »virksomhed«: enhver enhed bortset fra en offentlig myndighed, der handler som led i selvstændig økonomisk eller erhvervmæssig aktivitet, uanset om aktiviteten kun udøves af en enkelt person;

4) »forsinket betaling«: betaling, der ikke foretages inden for den aftalemæssige eller lovbestemte betalingsfrist, og hvor betingelserne i artikel 3, stk. 1, eller artikel 4, stk. 1, er opfyldt;

5) »morarenter«: lovbestemt rente for forsinket betaling eller rente, hvis sats er forhandlet og aftalt mellem virksomheder i henhold til artikel 7;

[...]«

17 Direktivets artikel 3, stk. 1, bestemmer, at:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditor i handelstransaktioner mellem virksomheder er berettiget til morarenter ved forsinket betaling, uden at det er nødvendigt at fremsende en rykkerskrivelse, forudsat at

a) kreditor har opfyldt sine aftalemæssige og lovbestemte forpligtelser, og

b) kreditor ikke har modtaget det skyldige beløb rettidigt, medmindre skyldneren ikke er ansvarlig for forsinkelsen«

18 Direktivets artikel 5 bestemmer, at:

»Dette direktiv berører ikke parternes mulighed for at indgå en aftale i henhold til de relevante bestemmelser i national lov om betalingsplaner, der tillader, at det skyldige beløb betales i rater. I de tilfælde hvor en af raterne ikke er betalt på den aftalte dato, skal renter og kompensation, fastsat i dette direktiv, udelukkende beregnes på grundlag af det forfaldne beløb«.

19 Direktivets artikel 6, stk. 1 og 2, bestemmer, at:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditor, når der skal betales morarenter i handelstransaktioner i henhold til artikel 3 eller 4, er berettiget til fra skyldneren som minimum at modtage et fast beløb på 40 EUR.

2. Medlemsstaterne sikrer, at det i stk. 1 omhandlede faste beløb forfalder til betaling, uden at det er nødvendigt at fremsende en rykkerskrivelse og som kompensation for kreditors egne omkostninger ved inddrivelse«.

Tjekkisk ret

- 20 Artikel 2, stk. 2, i den tjekkiske civillovbog bestemmer, at:
- »Fortolkningen og anvendelsen af en lovbestemmelse må ikke være i modstrid med moralen eller føre til grusomhed eller uærlighed, der krænker almindelig menneskelig sensitivhed«.
- 21 Artikel 513, i den tjekkiske civillovbog bestemmer, at:
- »Renter af et tilgodehavende, morarenter og omkostninger forbundet med inddrivelse af dette tilgodehavende er af accessorisk karakter«.
- 22 Artikel 1721, i den tjekkiske civillovbog bestemmer, at:
- »Som led i et forpligtelsesforhold har kreditor ret til at kræve en konkret ydelse af skyldneren for at opfylde en forpligtelse, og skyldneren har pligt til at opfylde denne ret ved at betale gælden«.
- 23 Artikel 1968, i den tjekkiske civillovbog bestemmer, at:
- »En debitor, der ikke betaler sin gæld korrekt og rettidigt, er i mora. Skyldneren hæfter ikke for forsinkelsen, hvis han ikke kan udføre opfyldelsen på grund af kreditors forsinkelse«.
- 24 Artikel 2i dekretet bestemmer, at:
- »Størrelsen af morarenter svarer til den årlige rentesats repo fastsat af Česká národní banka (Tjekkiet's nationalbank, Republik Tjekkiet) på den første dag i det kalenderhalvår, hvor forsinkelsen opstod, plus 8 procentpoint«.
- 25 Artikel 3, i dekretet bestemmer, at:
- »Hvis der er tale om en gensidig forpligtelse mellem erhvervsdrivende, eller hvis indholdet af den udbudsretlige gensidige forpligtelse mellem den erhvervsdrivende og den offentlige ordregiver, er en forpligtelse til at levere varer eller tjenesteydelser mod vederlag til den offentlige ordregiver, er minimumsomkostningerne relateret til inddrivelsen af hvert tilgodehavende på 1 200 CZK«.

Begrundelse for forelæggelsen

- 26 Den forelæggende ret, der har status som en ret, hvis domme ikke kan anfægtes ved (almindelige) retsmidler i henhold til national ret (artikel 267, TEUF), har konkluderet, at Den Europæiske Unions Domstol bør anmodes om at tage stilling til spørgsmål vedrørende [...] fortolkningen af direktivet.
- 27 Den forelæggende ret skal vurdere, hvorledes begrebet »handelstransaktion« skal fortolkes i direktivets forstand i tilfælde af gentagende eller løbende kontrakter for

krav, der er faktureret til skyldner af kreditor løbende. I den foreliggende sag kan flere mulige fortolkningsresultater accepteres; mere specifikt med hensyn til formålet i artikel 6, stk. 1, eventuelt direktivets artikel 3 og artikel 4, kan en »handelstransaktion« forstås som:

- a) hver enkelt betaling, der er fastsat i kontrakten, dvs. hver månedlig leje samt andre uafhængige krav, der udspringer af kontrakten (erstatning for skader osv.);
 - b) hver kontraktlig betaling fremlagt til afregning, dvs. summen af flere delkrav, som er inkluderet samlet i én faktura;
 - c) summen af kontraktlige krav, for hvilke der samtidig opstår et krav om morarenter;
 - d) summen af krav for gentagende eller løbende ydelser i henhold til kontrakten (f.eks. leje), hvor andre krav, der hidrører fra den samme kontrakt (f.eks. kontraktmæssige bøder) udgør separate transaktioner;
 - e) summen af alle krav, der hidrører fra én kontrakt, behandlet som et fælles kontraktgrundlag.
- 28 Det skal også bemærkes, at indtræden af et krav på et fast beløb på 40 EUR er knyttet til det tidspunkt, hvor der i en handelstransaktion opstår et krav om betaling af morarenter (direktivets artikel 6, stk. 1), mens den tjekkiske lov vedrørende et krav på et fast beløb på 1 200 CZK ikke direkte reguleres frem til det tidspunkt, hvor kravet opstår (§ 3, i dekretet).
- 29 På baggrund af ovenstående finder den forelæggende ret, at det er uklart, om direktivets formål ville blive nået, hvis et enkelt engangsbeløb skulle dække flere forsinkede betalinger som følge af en enkelt kontrakt, eller omvendt, om formålet med erstatning for enhver forsinket delbetaling opnås, selv hvis de forsinkede betalinger kun var for små beløb (især hvis de var lavere eller endog væsentligt lavere end engangserstatningen). I henhold til tjekkisk lov kunne det i sådanne tilfælde overvejes, om anerkendelsen af et sådant kravs legitimitet ikke er i strid med god skik (§ 2, stk. 3, i den tjekkiske civillovbog), hvilket ville gøre afslaget på at yde erstatning berettiget.
- 30 For fuldstændighedens skyld tilføjer den forelæggende ret, at den er bekendt med, at der ved Domstolen verserer en anmodning om præjudiciel afgørelse af 5. november 2020 [udelades], sagsnummer C-585/20 [udelades], hvor indholdet af det første spørgsmål svarer til indholdet af det første spørgsmål fra den forelæggende ret. Da det første spørgsmål i sag C-585/20 imidlertid primært vedrører specifikke spørgsmål vedrørende anvendelsen af direktivets artikel 6, stk. 1, i den administrative procedure, er den forelæggende ret ikke sikker på, at besvarelsen af dette spørgsmål vil udgøre et passende grundlag for at besvare de stillede spørgsmål.

Præjudicielle spørgsmål

31 Af de anførte grunde forelægger den forelæggende ret hermed Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål i henhold til artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde:

[1)] Hvilke kriterier skal være opfyldt for, at der indtræder en ret til som minimum at opnå det faste beløb på 40 EUR, der er nævnt i artikel 6, stk. 1, [i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/7/EU af 16. februar 2011 om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner], i aftaler med gentagne eller løbende ydelser?

[2)] Kan domstolene i medlemsstaterne afvise et krav i henhold til direktivets artikel 6, stk. 1, under henvisning til de almindelige privatretlige principper?

[3)] Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende, hvilke betingelser skal da være opfyldt for, at medlemsstaternes domstole kan afvise at tilkende det beløb, der er nævnt i direktivets artikel 6, stk. 1?

Prag, den 24. januar 2022

[Udelades]

[Udelades] [underskrift]

ARBEJDSDOKUMENT